

Arrest

nr. 227 867 van 23 oktober 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: 1. X
 2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J.WOLSEY
Verbindingstraat 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 3 september 2018 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 augustus 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 5 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. DETHIER *loco* advocaat J. WOLSEY.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6 §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd bij beschikking van 21 januari 2019 aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kon ingewilligd worden.

Na beide partijen te hebben gehoord ter terechtzitting van 8 maart 2019, oordeelde de Raad dat de zaak naar de algemene rol dient verwezen te worden teneinde een standpunt te kunnen innemen rekening houdende met alle elementen van de zaak, met name de nieuwe informatie van de verwerende partij.

3. Uit de informatie vervat in het administratief dossier (map landeninformatie, informatie afkomstig van het Spaanse Ministerio del Interior d.d. 9 februari 2018) blijkt vooreerst dat aan verzoekers op 14 november 2017 de subsidiaire beschermingsstatus werden toegekend in Spanje.

Verzoekers betwisten in onderhavig verzoekschrift formeel een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend in Spanje, laat staan dat er hen subsidiaire bescherming zou zijn verleend.

Zoals in de verweernota wordt opgemerkt, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (overnameverzoek DVZ d.d. 5 februari 2018) echter duidelijk dat de vingerafdrukken van verzoekers tezamen met hun persoonsgegevens, foto's, de referentie van de Eurodac Hit in hoofde van verzoekster evenals kopieën van hun paspoorten en deze van de kinderen, huwelijksakte en akte gezinssamenstelling, werden gevoegd bij het verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-Verordening – Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 – dat werd gericht aan de Spaanse autoriteiten. Aangezien verzoekers aldus werden geïdentificeerd onder meer op basis van hun vingerafdrukken, kon de commissaris-generaal met recht vaststellen dat verzoekers en de personen aan wie de Spaanse instanties de subsidiaire beschermingsstatus verleenden, dezelfde personen betreffen.

Verzoekers kunnen in het licht van voorgaande derhalve geenszins worden gevolgd in hun kritiek of redenering dat de commissaris-generaal bewijs dient te leveren van de “aangevoerde Spaanse beslissingen van 14 november 2017 tot toekenning van de subsidiaire bescherming en het bewijs dat die beslissingen definitief werden, het enige onweerlegbaar bewijs van de toekenning van de bescherming, of een kopie van hun verblijfsdocumenten in Spanje”. Uit de verifieerbare elementen die in het dossier voorhanden zijn, blijkt immers genoegzaam dat deze relevant en duidelijk zijn, waarbij er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de desbetreffende Spaanse instantie die zich buigt over de vraag inzake het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening naar aanleiding van een terugnameverzoek door bijvoorbeeld België, met kennis van zaken en op grond van correcte, actuele gegevens een uitspraak kan / moet kunnen doen over de identiteit van personen aan wie reeds internationale bescherming werd verleend in Spanje.

Verweerder herinnert er te dezen in zijn verweernota overigens aan dat hoewel verzoekers in het kader van onderhavige beroepsprocedure weliswaar formeel betwisten dat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingeleid in Spanje en er internationale bescherming hebben verkregen, zulks haaks staat op de vaststelling dat verzoekster dit wél nog toegaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (adm.doss., notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster 4 juni 2018, p. 4, 6; notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster 10 augustus 2018, p. 3) evenals strijdig is met hetgeen beide verzoekers initieel ten overstaan van de DVZ hebben laten optekenen (zie “Verklaringen DVZ” d.d. 30 januari 2018, rubrieken 22, 23).

Op grond van voorgaande relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens blijkt duidelijk dat verzoekers de subsidiaire bescherming verkregen hebben in Spanje.

In het verzoek om gehoord te worden onderstreept verweerder vervolgens dat “er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklinkt vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.”

Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De nieuwe informatie bijgebracht door verweerder bij zijn verzoek tot horen, met name bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in, vermelden tevens dat zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat er zich in de praktijk geen systematische moeilijkheden stellen wat betreft de afgifte en vernieuwing van dit type verblijfsvergunning. Met betrekking tot de stappen die begunstigden van internationale bescherming moeten ondernemen bij de Spaanse burgerlijke stand, geeft het rapport aan dat zij dezelfde procedures volgen als de nationale onderdanen en dat zij bijgevolg op gelijke voet behandeld worden ongeacht hun statuut. Er worden geen obstakels waargenomen in de praktijk wat betreft de burgerlijke registratie. Bovendien kunnen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden vragen dat er hen een vergunning van langdurig ingezetene afgeleverd wordt na een periode van 5 jaar die gedekt wordt door hun vergunning als vluchteling of subsidiair beschermde en voor zover zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Daarbovenop kunnen erkende vluchtelingen in Spanje een nationaliteitsaanvraag indienen na 5 jaar, subsidiair beschermden na 10 jaar.

In het licht van de internationale bescherming die verzoekers in Spanje werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, kan verweerder worden bijgetreden waar deze stelt dat niets verzoekers verhindert om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekers subsidiaire bescherming werden verleend door de bevoegde Spaanse instanties sinds 14 november 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is.

Waar verzoekers bij aanvullende nota van 4 maart 2019 een kopie bijbrengen van de geboorteakte van hun jongste kind en erop wijzen dat hun jongste kind niet gekend is bij de Spaanse autoriteiten daar hij nog niet geboren was in november 2017 wanneer hen de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, bemerkt de Raad dat het kind het statuut volgt van zijn ouders. Verzoekers hun vrees dat zij niet legaal met hun derde kind naar Spanje kunnen terugkeren, maken zij dan ook niet aannemelijk.

4. Verder blijkt uit de bestreden beslissingen dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoekers persoonlijk niet concreet aannemelijk hebben gemaakt dat de bescherming die hen in Spanje verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoekers een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kunnen doen gelden ten overstaan van Spanje. Verzoekers slagen er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissingen, nu zij niet verder komen dan het betwisten van hun subsidiaire beschermingsstatus in Spanje zonder daadwerkelijk in te gaan op volgende pertinente en draagkrachtige motieven: “Zo verklaarde u enkel in België een verzoek om internationale bescherming te hebben ingediend, aangezien u veel familie in België hebt wonen en u met uw gezin niet alleen kan overleven in Spanje (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS1, d.d. 4 juni 2018, p. 8). Nergens uit uw verklaringen blijkt echter dat uw levensomstandigheden in Spanje onvoldoende waren. U meende in Spanje goed opgevangen te zijn, had er eigenlijk “geen klachten” en stelde zelfs dat u Spanje op zich niet slecht vond (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS2, d.d. 10 augustus 2018, p. 7-8). U meende dan wel geen onderdak of werk te hebben in Spanje, doch bleek u eigenlijk nooit enige moeite te hebben

gedaan hiertoe. Dat u er niemand zou kennen kan evenmin een gegronde reden vormen daar u eigenlijk nooit enige moeite hebt ondernomen om iemand te leren kennen en u slechts zeer korte tijd in Spanje verbleef (CGVS2, p. 8-9). Wat er ook van zij, u stelde verder uitdrukkelijk nooit problemen te hebben gekend in Spanje, noch met de autoriteiten, noch met Spaanse burgers in het algemeen. Aldus wijst niets in uw administratieve dossier erop dat u in Spanje daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert of een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Spanje. U meende dan ook Spanje enkel en alleen te hebben verlaten om bij uw familie in België te kunnen verblijven (CGVS2, p. 8). Deze reden heeft echter geen enkel uitstaans met de criteria van de vluchtelingenstatus of de definitie van subsidiaire beschermingsstatus.”

Uit niets blijkt en verzoekers tonen niet aan dat zij in Spanje geen toegang zouden krijgen tot de rechten en voordelen verbonden aan hun status. Uit de gegevens vervat in het administratief dossier blijkt dat de basisrechten van verzoekers in Spanje als personen die er internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn. Hun levensomstandigheden kunnen er niet worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 EVRM.

5. In de mate verzoekers kanttekeningen plaatsen bij het onderzoek gevoerd door en de behandeling van hun verzoek door de bevoegde Spaanse instanties, merkt verweerder in zijn verweernota terecht op dat zij niet aantonen dat zij hun eventuele procedurele kritieken terzake niet hebben kunnen doen gelden in Spanje noch dat er hen daartoe geen effectieve beroepsmogelijkheden ter beschikking stonden. Wat er ook van zij, zulk een kritiek heeft in wezen betrekking op de aard van de verleende bescherming aan verzoekers in Spanje en faalt derhalve naar recht. Verzoekers beschikken er immers over internationale bescherming, in casu subsidiaire bescherming. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet legt als toepassingsvoorwaarde geenszins op dat de betrokkene de vluchtelingenstatus dient te genieten in een andere lidstaat van de Europese Unie; vereiste is dat deze internationale bescherming geniet, hetzij de vluchtelingenstatus hetzij de subsidiaire beschermingsstatus. In tegenstelling tot wat verzoekers lijken vol te houden, is de commissaris-generaal er op generlei wijze toe gehouden om na te gaan of verzoekers desgevallend kunnen doen gelden dat zij in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17.

6. Gelet op het voorgaande lijken verzoekers geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij

heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 21 januari 2019, voeren verzoekende partijen aan dat het CGVS van oordeel is dat zij een beschermstatus hebben in Spanje. Zij menen dat de CGVS en ook de DVZ ten onrechte steunen op een document van Eurodac dat niet betrouwbaar is. Verzoekende partijen wijzen erop dat er in de kolom "Mark status" niets aangegeven staat, zodat daaruit niet kan afgeleid worden dat zij internationale bescherming hebben in Spanje. Volgens verzoekende partijen vergroot deze vaststelling de kans dat zij voldoen aan de voorwaarden vereist voor de toekenning van internationale bescherming. Voorts verwijzen verzoekende partijen naar artikel 39/76 en wijzen zij er op dat hen niet werd verzocht om binnen de acht dagen hun bemerkingen mee te delen op de nieuwe informatie van het CGVS.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen ten onrechte blijven ontkennen over een internationale beschermingsstatus te beschikken in Spanje.

Verzoekende partijen wijzen erop dat er in de kolom "Mark status" opgenomen in het document "Eurodac Search Result" niets aangegeven staat, zodat daaruit niet kan afgeleid worden dat zij internationale bescherming hebben in Spanje. Verzoekende partijen gaan er hierbij echter volledig aan voorbij dat de commissaris-generaal helemaal niet op basis van dit document, daterend van 12 december 2017, tot de vaststelling gekomen is dat verzoekende partijen internationale bescherming genieten in Spanje, maar wel op basis van de informatie gegeven door de Spaanse Dublininstanties van 9 februari 2018, welke overigens van recentere datum is dan de resultaten verkregen via Eurodac.

Verder kan genoegzaam verwezen worden naar volgende in voormelde beschikking opgenomen grond: *"Zoals in de verweernota wordt opgemerkt, blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (overnameverzoek DVZ d.d. 5 februari 2018) echter duidelijk dat de vingerafdrukken van verzoekers tezamen met hun persoonsgegevens, foto's, de referentie van de Eurodac Hit in hoofde van verzoekster evenals kopieën van hun paspoorten en deze van de kinderen, huwelijksakte en akte gezinssamenstelling, werden gevoegd bij het verzoek tot terugname op grond van de Dublin III-Verordening – Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 – dat werd gericht aan de Spaanse autoriteiten. Aangezien verzoekers aldus werden geïdentificeerd onder meer op basis van hun vingerafdrukken, kon de commissaris-generaal met recht vaststellen dat verzoekers en de personen aan wie de Spaanse instanties de subsidiaire beschermingsstatus verleenden, dezelfde personen betreffen.*

Verzoekers kunnen in het licht van voorgaande derhalve geenszins worden gevolgd in hun kritiek of redenering dat de commissaris-generaal bewijs dient te leveren van de "aangevoerde Spaanse beslissingen van 14 november 2017 tot toekenning van de subsidiaire bescherming en het bewijs dat die beslissingen definitief werden, het enige onweerlegbaar bewijs van de toekenning van de bescherming, of een kopie van hun verblijfsdocumenten in Spanje". Uit de verifieerbare elementen die in het dossier voorhanden zijn, blijkt immers genoegzaam dat deze relevant en duidelijk zijn, waarbij er redelijkerwijze vanuit gegaan kan worden dat de desbetreffende Spaanse instantie die zich buigt over de vraag inzake het toepassingsgebied van de Dublin III-Verordening naar aanleiding van een terugnameverzoek door bijvoorbeeld België, met kennis van zaken en op grond van correcte, actuele gegevens een uitspraak kan / moet kunnen doen over de identiteit van personen aan wie reeds internationale bescherming werd verleend in Spanje.

Verweerder herinnert er te dezen in zijn verweernota overigens aan dat hoewel verzoekers in het kader van onderhavige beroepsprocedure weliswaar formeel betwisten dat zij een verzoek om internationale bescherming hebben ingeleid in Spanje en er internationale bescherming hebben verkregen, zulks haaks staat op de vaststelling dat verzoekster dit wél nog toegaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal (adm.doss., notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster 4 juni 2018, p. 4, 6; notities persoonlijk onderhoud CGVS verzoekster 10 augustus 2018, p. 3) evenals strijdig is met hetgeen beide verzoekers initieel ten overstaan van de DVZ hebben laten optekenen (zie "Verklaringen DVZ" d.d. 30 januari 2018, rubrieken 22, 23).

Op grond van voorgaande relevante, betrouwbare en verifieerbare gegevens blijkt duidelijk dat verzoekers de subsidiaire bescherming verkregen hebben in Spanje.

In het verzoek om gehoord te worden onderstreept verweerder vervolgens dat “er een onderscheid gemaakt dient te worden tussen de zogenaamde subsidiaire beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dat zulk een onderscheid immers weerklinkt vindt in het vigerende EU-acquis, waar richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna. Kwalificatierichtlijn), in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt in de tijd en verlengbaar zijn (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd, cf. artt. 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn.”

Verzoekers brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De nieuwe informatie bijgebracht door verweerder bij zijn verzoek tot horen, met name bronnen die AIDA (Asylum Information Database) en ECRE (European Council on Refugees and Exiles) online ter beschikking stellen met betrekking tot de inhoud van internationale bescherming verleend in, vermelden tevens dat zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden een vergunning genieten van 5 jaar eens hen internationale bescherming wordt verleend. Datzelfde rapport geeft aan dat er zich in de praktijk geen systematische moeilijkheden stellen wat betreft de afgifte en vernieuwing van dit type verblijfsvergunning. Met betrekking tot de stappen die begunstigden van internationale bescherming moeten ondernemen bij de Spaanse burgerlijke stand, geeft het rapport aan dat zij dezelfde procedures volgen als de nationale onderdanen en dat zij bijgevolg op gelijke voet behandeld worden ongeacht hun statuut. Er worden geen obstakels waargenomen in de praktijk wat betreft de burgerlijke registratie. Bovendien kunnen zowel erkende vluchtelingen als subsidiair beschermden vragen dat er hen een vergunning van langdurig ingezetene afgeleverd wordt na een periode van 5 jaar die gedekt wordt door hun vergunning als vluchteling of subsidiair beschermde en voor zover zij voldoen aan de wettelijke voorwaarden. Daarbovenop kunnen erkende vluchtelingen in Spanje een nationaliteitsaanvraag indienen na 5 jaar, subsidiair beschermden na 10 jaar.

In het licht van de internationale bescherming die verzoekers in Spanje werd verleend en rekening houdend met hogervermelde informatie betreffende de verblijfsvergunningen die hieraan zijn verbonden, kan verweerder worden bijgetreden waar deze stelt dat niets verzoekers verhindert om toegang te verkrijgen tot het Spaanse grondgebied, en om er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten te genieten. In casu blijkt immers dat verzoekers subsidiaire bescherming werden verleend door de bevoegde Spaanse instanties sinds 14 november 2017 en de hieraan gerelateerde verblijfsvergunning met een geldigheidsperiode van 5 jaar zodoende nog geenszins verlopen is.”

Waar verzoekende partijen nog verwijzen naar artikel 39/76 en er op wijzen dat hen niet werd verzocht om binnen de acht dagen hun bemerkingen mee te delen op de nieuwe informatie van het CGVS, benadrukt de Raad dat nadat de nieuwe informatie bijgebracht door het CGVS ter kennis werd gebracht, de Raad in casu de zaak naar de algemene rol heeft gestuurd bij arrest nr. 218 310 van 14 maart 2019, waarna een nieuwe beschikking werd opgesteld. Artikel 39/76, §1, 7^e lid was derhalve niet van toepassing. In toepassing van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet waren verzoekende partijen in de mogelijkheid om ter terechtzitting hun bemerkingen aangaande de in de nieuwe beschikking opgenomen grond, waarin de nieuwe informatie van het CGVS mee in overweging werd genomen, te formuleren, wat zij te dezen ook gedaan hebben.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig oktober tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS